

TẠ ƠN

KIỀU MỸ DUYÊN

Mỗi người trong chúng ta nợ nhiều người, ngoài nợ ông bà cha mẹ đã sinh ra, nuôi cho lớn khôn, thương yêu đùm bọc cho đến khi cha mẹ qua đời. Tôi cũng vậy, tôi là con cả được ông nội thương yêu, và cha mẹ thương yêu, muốn gì được cái đó, muốn đồ chơi có đồ chơi, muốn xe đạp có xe đạp, muốn xe Honda có xe Honda, muốn ăn gì được ăn thứ đó. Ba tôi là con cả, tôi là con cả, được thương yêu hơn các em của tôi, tôi được du lịch nhiều nhất trong gia đình của tôi. Tôi được cha mẹ tôi đóng tiền cho học thêm toán, lý, hóa, sinh ngữ, đàn, thể thao, v.v.. Cha mẹ tôi tốn rất nhiều tiền cho tôi để học thêm, tốn nhiều hơn các em của tôi. Sau khi tôi lớn lên, muốn báo hiếu thì thân phụ không còn nữa, mẹ tôi đoàn tụ với chúng tôi không bao lâu thì qua đời, có lẽ sống cực khổ quá dưới chế độ Cộng Sản nên sức tàn lực kiệt, khi đoàn tụ với chúng tôi ở Mỹ không bao lâu thì mẹ tôi qua đời.

Trước khi mẹ tôi qua đời dặn dò tôi:

- Lo cho em gái của tôi và hai đứa cháu, con của cậu em út.

Mẹ tôi lúc nào cũng quan tâm đến người khác hơn chăm sóc chính mình. Mẹ tôi mua quần áo rất nhiều, mỗi tuần đi phố thấy rẻ thì mua để gửi về Việt Nam cho người nghèo. Em gái tôi gần mẹ tôi hơn, vì cuối tuần tôi phải làm việc, em tôi thì chở mẹ tôi đi chùa hay đi phố mua sắm những hàng nào rẻ.

Mẹ tôi làm việc suốt ngày, chăm sóc vườn tược, bấp núc, dù bận thế nào cũng đến giờ là mẹ tôi tụng kinh và cầu nguyện cho tất cả người thân của bà, mẹ tôi nghĩ cái lưng lúc nào cũng thẳng. Khi mẹ tôi còn sinh tiền, hoa hồng nhà tôi nở rục rở, bông giấy cũng nở thật tươi, và cây đào trước sân lúc nào cũng quả trái. Không biết tại sao khi mẹ tôi qua đời thì cây nhà tôi ít trái, cây đào hàng năm có trên 200 trái nhưng sau khi mẹ tôi mất thì còn chưa được 70 trái mỗi mùa. Hình như cây và người có mối thâm tình với nhau, người chủ ra đi vĩnh viễn thì

cũng có những cây ra đi theo, tàng cây rụng lá, không còn trái r ỡ từ từ chết, phải đốn gốc. Một cây đào ở sân trước chết, phải đốn gốc, và 2 cây đào sau nhà cũng chết, thế là 3 cây đào cây lá xum xuê đi theo mẹ tôi.

Em gái tôi nói:

- Em quên cột khăn trắng để tang cho má, nên mấy cây đào mới chết.

Người và cây cũng có mối liên hệ thâm tình, tôi nghe vậy cứ nghĩ vậy. Sau ngày mẹ tôi qua đời lâu lắm cây vườn nhà chúng tôi mới h ồi phục lại, phải mất vài ba năm. Không ai giải thích nổi tại sao ?

Gần tới lễ Vu Lan, Vu Lan báo hiếu, người nào còn mẹ là một điều hạnh phúc nhất trên đời, người nào không còn mẹ có mơ ước cũng không được ? Tôi đã nhìn thấy nhiều cụ già lụm cùm vào chùa, bên cạnh có con của mình dìu hai bên. Tôi tự nhủ:

- Những người này sao mà hạnh phúc ?

Hạnh phúc là cái gì nhỏ nhoi mà mình muốn cũng không được, c ần cũng không có, bởi vậy ai còn cha mẹ phải trân quý những tình cảm độc nhất vô nhị không thể nào có được nếu ta mất đi.

Ngoài nợ ân tình của ông bà cha mẹ, không ai mà không nợ những người xung quanh, nợ những vị lãnh đạo tinh thần, trong nhà có người đau, có người chết thì chúng ta nghĩ ngay đến những vị lãnh đạo tinh thần, bằng hữu, và những người xung quanh. Ngay buôn bán làm ăn cũng vậy, chúng ta lúc nào cũng c ần sự giúp đỡ của tất cả mọi người.

Ông bà mình thường hay nói: “Bà con xa không bằng xóm gi ềng gần.” Người gần nhất là những người mà chúng ta có thể nhờ nhanh nhất, và chúng ta nhờ nhiều nhất. Tóm lại mỗi người trong chúng ta ai cũng có nợ, nợ thầy giáo cô giáo, nợ người gần và nợ người xa. Những người giúp đỡ chúng ta không bao giờ nhờ chúng ta đi đâu gì, vì thế tôi thường hay khuyên những người thân của tôi ráng h ể làm gì được cho người khác thì làm ngay đừng ch ần chờ, bởi vì thời gian không cho phép chúng ta ch ần chờ. Với những người tuổi tác đã cao, thấy đó r ỡ mất đó cho nên vấn đề thời gian vô cùng quý báu, muốn mời ông bà

hay cha mẹ đi ăn một bữa cơm ngon thì mời ngay đừng đợi ngày mai.

Tôi nợ nhiều người quá, nợ những vị lãnh đạo tinh thần. Tôi có niềm tin mãnh liệt vào tôn giáo. Châm ngôn của tôi là yêu người, yêu đời mà sống, sống vui vẻ. Cho nên trong suốt mùa dịch cúm Covia-19, lúc nào tôi cũng lạc quan, không sợ hãi, không lo lắng vì sống chết có số, tới lúc nào đi là lên đường, tại sao phải lo, tại sao phải sợ. Bình thản mà sống, vui vẻ mà sống, lạc quan mà sống.

Mùa Lễ Tạ Ơn, nhiều người viết thiệp Tạ Ơn người đã làm ơn cho mình, người bảo lãnh mình sang định cư ở Hoa Kỳ, người hàng ngày làm ơn cho mình, về tinh thần cũng như về vật chất. Khi hữu sự, người thân trong gia đình bệnh thì nhờ các vị tôn giáo cầu an, chết thì nhờ cầu siêu, tùy theo tôn giáo của mình mà nhờ đến các vị lãnh đạo tinh thần (các vị lãnh đạo tinh thần vất vả hơn người bình thường nhiều, vì người chết không đợi ngày thường qua đời mà qua đời bất cứ lúc nào. Cho nên các vị lãnh đạo tôn giáo làm việc không tính theo giờ mà tính theo sự cần thiết, khẩn cấp của tín đồ tôn giáo của mình, chẳng hạn 1-2 giờ sáng tín đồ gọi thầy, gọi cha: thầy ơi, cha ơi, ba của con, mẹ của con qua đời...)

Mùa Lễ Tạ Ơn, nhiều người mua thiệp Tạ Ơn thật đẹp, viết những chữ Tạ Ơn rất sâu sắc với tấm lòng biết ơn của mình gửi đến ân nhân khắp nơi, gửi người nhận ở nước Mỹ, ở Việt Nam,...

Mùa Lễ Tạ Ơn chúng ta có cơ hội bày tỏ tấm lòng biết ơn của mình đến với ân nhân, lấy ơn báo ơn, oán thù thì quên đi, thì lòng của mình sẽ thanh thản, nhẹ nhàng và sống vui vẻ, hạnh phúc bên người thân và gia đình.

Người làm thương mại Tạ Ơn càng nhiều, ngoài Tạ Ơn ân nhân, còn Tạ Ơn khách hàng đã đến với mình, Tạ ơn đồng hương giới thiệu khách hàng đã đến với mình,... Vạn lần Tạ Ơn, triệu lần biết ơn, sống ở đời nếu không ai thương mình thì khó sống lắm.

Ngoài Tạ Ơn các vị lãnh đạo tinh thần, tôi còn cảm ơn nhiều người: cảm ơn bác sĩ, khi trong nhà có người bệnh khẩn cấp tôi gọi bác sĩ gia đình ngay, lúc nào bác sĩ cũng trả lời bằng điện thoại cầm tay, gọi

nha sĩ đau răng khẩn cấp, máu chảy rỉ rả, gọi luật sư, chánh án khi cần hỏi ý kiến về luật pháp, không đợi ngày giờ làm việc. Nỗi lo của người thân hay người trông cậy vào mình cũng như nỗi lo của mình. Ai hỏi ý kiến về vấn đề gì tôi không biết thì tôi gọi những người chuyên môn, thuộc ngành nghề của họ. Tôi Tạ Ôn Thượng Đế, tôi có những người bạn thật tốt. Có bao nhiêu người có khả năng gọi điện thoại đến chánh án tòa thượng thẩm của tiểu bang, liên bang để hỏi ý kiến về luật pháp không? Số người này có nhưng không nhiều. Cảm ơn Thượng Đế cho tôi được cơ may quen biết nhiều người tốt và có cơ duyên học hỏi ở những người tốt này về nhiều vấn đề khác nhau.

Xin Tạ Ôn Trời, Tạ Ôn Người cho chúng tôi có cuộc sống thoải mái, vui vẻ, lạc quan. Người lạc quan là người có nhiều cơ duyên sống thoải mái. Nếu người bệnh hoạn, bị vùi dập thâm, muốn cười cũng khó cười, muốn lạc quan cũng khó lạc quan.

Kiêu Mỹ Duyên thì nợ nhiều người lắm, ngoài món nợ như tất cả những người khác, còn nợ khán giả, thính giả và độc giả thương yêu mấy chục năm nay.

Cầu xin Thượng Đế ban phước lành cho tất cả.

Orange County, 16/11/2020
KIÊU MỸ DUYÊN
(kieumyduyen1@yahoo.com)

LỄ TẠ ƠN LÀ DỊP ĐỀ CHIA SẺ
Kiêu Mỹ Duyên đến thăm các em ở viện mồ côi ở Mỹ Tây Cơ tháng 1/2020

LỄ TẠ ƠN LÀ DỊP ĐỀ CHIA SẺ
Kiều Mỹ Duyên đến thăm các em ở viện mồ côi ở Mỹ Tây Cơ tháng 1/2020

LỄ TẠ ƠN LÀ DỊP ĐỀ CHIA SẺ
Kiều Mỹ Duyên đến thăm các em ở viện mồ côi ở Mỹ Tây Cơ tháng 1/2020